

другъ влашки князъ, на име *Богданъ*, издигналъ второ княжество въ *Молдова*. Дветѣ нови княжества станали съседни на България съ граница Дунава, и живѣли приятелски съ българитѣ.

Мала Скития — Добруджа

Въ времето на българския царъ Иванъ Александъръ (1331—1371), българскитѣ царе и влашкитѣ князе се сродили. Иванъ Александъръ се оженилъ за румънка, а сетне свързалъ съюзъ съ влашкия войвода Иванъ Басарабъ.

Иванъ Александъръ билъ приятелъ съ сърбитѣ и власитѣ, но не и съ гърцитѣ, които нападали българскитѣ земи въ Родопитѣ и въ Тракия.

Въ Мала Скития управлявалъ единъ български бояринъ на име Баликъ. Негова столица била градъ *Балчикъ* на Черно-море. Византийската императрица Ана Савойска го подкупила да се откаже отъ Търновския царъ Ивана Александра и да мине на нейна страна. Баликъ билъ отъ кумански родъ, та послушалъ гърцитѣ (1345 г.), за което тѣ му дали титлата *деспотъ*. Когато умрѣлъ Баликъ, наследилъ го синъ му Добротичъ. Последниятъ премѣстилъ столицата си отъ Балчикъ въ близкия вътрешенъ градъ, нареченъ по негово име *Добричъ*.

Добротичъ билъ пѣргавъ управникъ и отъ неговото име цѣла Мала-Скития била наречена *Добруджа*. На България почнали да нападатъ османскитѣ турци. Въ 1382 година тѣ превзели София и захванали да заплашватъ столицата Търново. Добротичъ умрѣлъ, замѣстилъ го синъ му Иванко, който управлявалъ Добруджа отъ 1387 до 1391 година. Турцитѣ превзели Търново въ 1393 г., а следъ това — Видинъ въ 1396 г. и Добруджа къмъ 1398 година...

Презъ турското владичество Добруджа си е оставала винаги *българска земя*. Власитѣ били васали на